

Ἡ ἀλήθεια γιά τό μυθιστόρημα

«ΚΩΔΙΚΑΣ Da Vinci»

«ἰδοῦ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν.
καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκᾶ β' 34 - 35)

Δέν ἦταν, ἀσφαλῶς, ἡ βούληση τῆς Ἐκκλησίας μας νά ἀσχοληθεῖ αὐτές τίς μέρες, πού ὅλοι χαιρόμεθα τόν θρίαμβο τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου μας, τοῦ μεγαλυτέρου θαύματος τῆς Ἱστορίας, μέ τό νά ἀνασκευάζει γιά πολλοστή φορά μέσα σέ 2.000 χρόνια ἀνιστόρητες καί μυθώδεις φανταστικές ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες τύγχαναν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπόρριψης καί τῆς θεολογικῆς ἀποδοκιμασίας, κάθε φορά πού παρουσιάζονταν.

Μᾶς ὑποχρεώνει ὁμως ἡ εὐθύνη μας ἀπέναντι τόσο τῆς ἀλήθειας, ὅσον καί τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν, νά ἐνημερώσουμε, «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ», αὐτό τό λαό γιά τό θέμα πού προέκυψε ἀπό τήν ἐπικείμενη κινηματογραφική προβολή στήν Πατρίδα μας ταινίας σχετικῆς μέ τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου τοῦ Dan Brown «Κώδικας Da Vinci».

Εἶναι γνωστό ὅτι τό **μυθιστόρημα** «Κώδικας Da Vinci», πού ἔγινε παγκόσμιο best seller, χάρις στή διαφημιστική συμμετοχή πολλῶν «κύκλων», ἐπέτυχε νά γίνει ἡ μεγάλη ἐκδοτική ἐπιτυχία μετά τόν Χάρρυ Πότερ, κάνοντας πλούσιους συγγραφέα καί ἐκδότες.

Τό **ἀνιστόρητο** καί ταυτόχρονα **ὑβριστικό** μήνυμα, πού ὁ συγγραφέας Dan Brown προσπαθεῖ νά «περάσει» στό εὐρύ κοινό, εἶναι ὅτι :

α' δῆθεν ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός καί ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνή ἦταν παντρεμένοι καί εἶχαν ἀποκτήσει καί παιδιά (!),

β' δῆθεν ὁ Χριστός δέν ἦταν Θεός, οὔτε ποτέ λατρεύθηκε ἀπό τούς πρώτους χριστιανούς ὡς Θεός,

γ' δῆθεν ὑπῆρχε δίπλα στό Θεό ἡ λατρεία μιᾶς θηλυκῆς θεότητας, ἡ ὁποία στό μυθιστόρημα ἀντιπροσωπεύεται ἀπό τήν Ἁγία Μαρία τήν Μαγδαληνή (!),

δ' δῆθεν ἡ «ἀλήθεια» αὐτή ἐκδιώχθηκε ἀπό τά εὐαγγέλια ἀργότερα ἀπό τόν ἅγιο Κωνσταντῖνο, σέ συνεργασία μέ τούς ἄνδρες ἱερεῖς καί μέ τούς νόμους τοῦ κράτους ἐπιβλήθηκε ὁ Χριστός ὡς Θεός, καί

ε' δῆθεν ὑπῆρχαν πολλά ἀρχαῖα γνωστικῆς ὑφῆς ἔγγραφα, πού πιστοποιοῦν τήν ὑποτιθέμενη αὐτή «ἀλήθεια».

Χάριν τῆς ἀληθείας καί τῶν πιστῶν, τῶν ὁποίων ἡ θρησκευτική συνείδηση προσβάλλεται καί ὑποσκάπτεται ὑπουλα καί **ἀνιστόρητα** ἀπό τήν **μυθιστορηματική** πλοκή τοῦ βιβλίου, ὀφείλουμε νά ξεκαθαρίσουμε τά ἑξῆς:

Ἀπό ἱστορικῆς καί χριστιανικῆς πλευρᾶς, **τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου εἶναι πέρα γιά πέρα ἀναληθές:**

α' Ὁ Χριστός οὐδέποτε **νυμφεύθηκε** καί ἀσφαλῶς οὔτε μέ τήν Ἁγία Μαρία τή Μαγδαληνή. Ὁ Κύριός μας ὡς τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, χωρίς τήν ἁμαρτία, δέν εἶχε τίς ἀνθρώπινες ροπές καί τά διαβλητά πάθη.

β' Ὁ Χριστός **ἀναγνωρίζεται ὡς Θεός** ἔξαρχῆς στήν πρώτη Ἐκκλησία, γεγονός πού πιστοποιεῖται τόσο ἀπό τά ἴδια τά εὐαγγέλια, τίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

(πού χρονολογούνται γύρω στο 55 μ.Χ.), και τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (γύρω στο 75 μ.Χ.), ὅσο και ἀπό τά μονογράμματα - σύμβολα πού ἔχουν βρεθεῖ στίς Κατακόμβες γιά τόν Χριστό, ἀλλά και ἀπό πολλά ρωμαϊκά και πρωτοχριστιανικά κείμενα τοῦ 1^{ου} και 2^{ου} αἰῶνα. Γιά παράδειγμα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὁμολογεῖ: «Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος», ὁ Θωμᾶς ἀναφωνεῖ: «ὁ Κύριός μου και ὁ Θεός μου» και ὁ ἐκατόνταρχος στοῦ Σταυροῦ διακηρύττει: «Ἀληθῶς, Θεοῦ Υἱός ἦν οὗτος».

γ´ **Ἀκόμη ὁ Θεός δέν ἔχει ἐκ φύσεως φύλο**, δέν εἶναι οὔτε ἄνδρας, οὔτε γυναίκα, ἀλλά πνεῦμα. Ἐπομένως δέν μπορούμε νά μιᾶμε γιά αἰώνιο θηλυκό ἢ γιά θηλυκή θεότητα διότι τέτοιες ἀντιλήψεις εἶναι τελείως ἀνθρωποπαθεῖς και πηγάζουν ἀπό τήν προϊστορική και εἰδωλολατρική ἀρχαιότητα και τήν μυθοπλαστική διάθεση τοῦ συγγραφέα.

δ´ **Οἱ ἀλήθειες πού περιγράφουν και διδάσκουν τά εὐαγγέλια δέν εἶναι ἐφεύρεση τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου**, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε, παράλληλα μέ τήν εὐνοιά του πρὸς τόν Χριστιανισμό, εἶναι τεκμηριωμένο ὅτι δέν καταπολέμησε τήν εἰδωλολατρική θρησκεία. Στήν ἐποχή τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἡ Ἐκκλησία εἶχε σχεδόν διαμορφώσει τήν δογματική της διδασκαλία γιά τόν Τριαδικό Θεό, τό πρόσωπο και τήν θεανθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου κ.λπ. Ἐκατομμύρια ἄνθρωποι ἦσαν χριστιανοί ἢ εἶχαν ἤδη πεθάνει βασανιζόμενοι στά ἀμφιθέατρα και τίς ρωμαϊκές ἀρένες και σέ διάφορα μήκη και πλάτη τῆς γῆς, γιατί πίστευαν στόν Χριστό ὡς Θεό.

Ὁ συγγραφέας, ὅπως ἀνακάλυψε ἡ δημοσιογράφος Μαρί Ἐτσεγκουάν, ἔχει συλλέξει τίς πηγές του ἀπό μία **ἀκραία** ὀργάνωση μέ μεγαλεπήβολα σχέδια πού συστάθηκε ὡς ἀστική ἐταιρεία τό 1956 μέ τήν ὀνομασία **«Ἡγουμενεῖον τῆς Σιών»**. Ἡ πλαστότητα τῶν πηγῶν τῆς ὀργάνωσης ἀποκαλύφθηκε σέ γαλλικό δικαστήριο στήν δεκαετία τοῦ 1990. Ἡ ὀργάνωση αὐτή **κατασκεύασε** και προώθησε σειρά ἐγγράφων πού «ἀποδείκνυαν» δήθεν τόν γάμο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τήν Ἁγία Μαρία τήν Μαγδαληνή. Εἶναι βέβαιο ὅτι χρησιμοποίησαν στοιχεῖα τῆς διδασκαλίας τῶν Γνωστικῶν, τῶν Σταυροφόρων, τῶν Ναϊτῶν, τῶν Καθαρῶν και ἄλλων αἰρετικῶν.

Ὁ συγγραφέας Dan Brown ἰσχυρίζεται ὅτι δήθεν βασίζεται στά Χειρόγραφα τῆς Νεκρᾶς Θάλασσας και στά Γνωστικά Εὐαγγέλια ἐνῶ ἀπορρίπτει τά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης. **Τά Χειρόγραφα ὅμως τῆς Νεκρᾶς Θάλασσας δέν περιέχουν τίποτε τό χριστιανικό**, παρά μόνο τμήματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης και ἄλλα ἀποσπασματικά κείμενα, χωρίς καμία ἀναφορά στόν Χριστό, οὔτε φυσικά στό Ἅγιο Δισκοπότηρο. Τά γνωστά «γνωστικά εὐαγγέλια» (τοῦ Θωμᾶ, τοῦ Φιλίππου, τῆς Μαρίας, τῶν Αἰγυπτίων και τῆς Ἀληθείας) δανερίζονται τά ὀνόματα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ γιά νά προσδώσουν κῦρος στά γραφόμενά τους, κάτι ἀνάλογο μέ τά κείμενα τοῦ Ψευδο-ηροδότου ἢ τοῦ Ψευδο-λουκιανοῦ τῆς ἀρχαίας γραμματείας. Δέν εἴμαστε σίγουροι γιά τό ἀρχικό τους περιεχόμενο ἐνῶ οἱ περισσότεροι μελετητές τά χρονολογοῦν ἀπό τόν 4^ο αἰῶνα και ἐξῆς. Δέν διαθέτουμε ἀκόμη γι' αὐτά πλῆθος κωδίκων ὅπως ἀντίθετα ἰσχύει γιά τά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς (25.000 κώδικες περιέχουν τήν Παλαιά και τήν Καινή Διαθήκη), και δέν μπορούμε νά πιστοποιήσουμε τήν ἀκεραιότητά τους. Εἶναι κείμενα παράγωγα και ὄχι πρωτότυπα τῶν Γραφῶν και **παραποιοῦν τήν Καινή Διαθήκη**, τῆς ὁποίας ἡ ἀξιοπιστία ἀποδεικνύεται ἐπιστημονικά:

α´ Ὁ ἀριθμός τῶν κωδίκων στούς ὁποίους διασώζεται τό κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης (περίπου 25.000) εἶναι μεγαλύτερος σέ ἀσύγκριτο βαθμό ἀπό τόν ἀριθμό τῶν κωδίκων ὄλων τῶν σωζομένων ἀρχαίων βιβλίων. Γιά τήν Ἰλιάδα τοῦ Ὀμήρου σώζονται 643 κώδικες, γιά τήν Ἱστορία τοῦ Θουκυδίδη μόνο 8 και γιά τά ἔργα τοῦ Ὀρατίου 500.

β´ Η αρχαιότητα τῶν κωδίκων πού μᾶς σώζουν τό κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑπερτερεῖ ἐκείνης τῶν ἄλλων ἀρχαίων κειμένων. Οἱ ἀρχαιότεροι κώδικες πού μᾶς σώζουν τό κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης (Σιναϊτικός, Ἀλεξανδρινός, Βατικανός) ἐγγράφησαν γύρω στό 250 μ.Χ., δηλαδή ἀπέχουν ἀπό τόν χρόνο συγγραφῆς τοῦ κειμένου αὐτοῦ (50-70 μ.Χ.), λιγότερο ἀπό δύο αἰῶνες, ἐνῶ ὑπάρχει καί ὁ «Πάπυρος 52», πού περιέχει τμήμα τοῦ κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου καί χρονολογεῖται λίγες δεκάδες χρόνια μετά τήν συγγραφή του. Ἀντίθετα οἱ κώδικες τῆς Ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδη, γραμμῆς τόν 4ο αἰῶνα π.Χ., χρονολογοῦνται τόν 10ο αἰῶνα μ.Χ., δηλαδή σώζονται χειρόγραφα μεταγενέστερα αὐτῆς τῆς Ἱστορίας κατά δεκατέσσερις αἰῶνες.

Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, κανένας δέν ἀμφισβητεῖ τήν ἀξιοπιστία καί ἐγκυρότητα τῶν προαναφερθέντων ἀρχαίων κειμένων, πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀμφισβητήσῃ τήν Καινή Διαθήκη ὅταν οἱ ἐπιστημονικές μαρτυρίες ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι «τό πῶς ἀξιόπιστο βιβλίον σέ ὅλο τόν κόσμον» (Greenlee J.H., Introduction to the New Testament Textual - Criticism, Grand Rapids 1964, p. 16).

Τέλος, ἡ σωτηρία στόν Χριστιανισμό καί ἰδιαίτερα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἐπιτυγχάνεται μέσῳ τῆς ἀριστοκρατικῆς, βιολογικῆς ἢ συγγενικῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό ἢ τούς ὑποτιθέμενους γενεαλογικούς ἀπογόνους του (στήν οὐσία **πρόκειται γιά ρατσιστική προσπάθεια τῶν ἀποκρυφιστικῶν κύκλων τῆς Εὐρώπης** νά ἐπιβάλουν μία δῆθεν θρησκευτική καί ἐξ αἵματος, ἀπευθείας ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀριστοκρατία), ἀλλά μέ τήν κατά χάριν μέθεξη τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, μέ τίς ὁποῖες ἐπισκέπτεται τό Ἅγιο Πνεῦμα τούς πιστούς, ὅταν ἐκεῖνοι ζοῦν μέ μετάνοια, ταπείνωση καί ἀγάπη.

Συμπερασματικά λέμε ὅτι μέ τό μυθιστόρημα «Κώδικας Da Vinci» ὁ συγγραφέας προσπαθεῖ νά χτυπήσῃ τήν σωτηριώδη πίστη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Ὁ συγγραφέας ἐπιτίθεται καί ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητας τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τόν θεωρεῖ ἀτελεῖ ἄνθρωπο μέ ἀδυναμίες. Ἐπιτίθεται ἀκόμη ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καί τήν κατηγορεῖ καί εὐθέως τήν ὑβρίζει ὅτι ὡς τώρα βασιζέται στήν ἀπάτη, τό ψεῦδος καί τήν πλάνηση τῶν μελῶν της.

Ἡ Ἐκκλησία μας θέλησε μ' αὐτό τόν σύντομο, ὑπεύθυνο καί ἐμπεριστατωμένο τρόπο νά ἐνημερώσῃ τό πλήρωμά της, ἔχοντας, συγχρόνως, ἐμπιστοσύνη στήν βαθεῖα καί ἀκλόνητη πίστη του, τά ἀξιόλογα ἐνδιαφέροντά του καί, κυρίως, τήν ὀρθή κρίση του.

Ὡς ἐκ τούτου, δέν πρόκειται νά συστήσῃ σέ κανένα νά παρακολουθήσῃ ἢ ὄχι τήν σχετική κινηματογραφική ταινία ἢ νά διαβάσῃ ἢ ὄχι τό ἐν λόγω μυθιστόρημα, ὅπως τουλάχιστον, οἱ ὁπαδοί τῆς ἀνελευθερίας θά ἀνέμεναν. Ἀντιθέτως, εἶναι βέβαιη ὅτι ὅσοι, τυχόν, αὐτοβούλως τό πράξουν, θά μπορέσουν νά διαπιστώσουν τά ἀνιστόρητα μυθεύματα καί νά ἀπορρίψουν τό καταγέλαστο περιεχόμενο,

«ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ. Χαίρωμεν καί ἀγαλλιώμεθα καί δῶμεν τήν δόξαν αὐτῶ» (Ἀποκάλ. ιθ' 7).